

Publicerad 2007-12-13 20:27 av Kramgalen

En liten berättelse bara. kommentera gärna.

Du Offrade Inte Ditt Liv Så Nu Stör Jag Månsand I Folks Ögon På Kvällarna Så De Kan Sova.

Jag skulle kunna offra mitt liv för dig.

För exakt 1 år och 4 månader sedan sa du så. Jag trodde på dina ord samtidigt som de fyllde mig med glädje. Jag hade aldrig blivit så glad förut.

Jag kan offra mig för dig också, sa jag efter att ha tänkt efter.

För tänk om, den dagen kom då jag var tvungen att göra det. Det tänkte inte du på tydligen. För 2 veckor efter de orden så blev jag sjuk och åkte in på sjukhus. Du satt vid min säng varje dag och höll min hand. Klappade mig i håret och sa att jag skulle bli frisk snart igen. Men, jag blev inte bättre. Jag var ett medicinskt mysterium och ingen visste var min sjukdom var. Det enda de visste var att min ena njure sakta gav upp. Den gick sönder så de till mig. Jag frågade om jag behövde en ny. Men än så länge var allt bra. Man klarar sig med en njure.

Du satt där brevid mig under hela tiden innan operationen när jag var rädd för vad som skulle hända. Tänk om de missade? Tänk om de tog ut fel njure? Du satt där alldeles lugn vid min sida och tröstade.

Du är det finaste jag har.

Du sa det väldigt ofta. Som om du tog farväl till mig samtidigt som du sa att jag skulle överleva allt. Jag var ju en kämpe, som du sa. Men jag kunde se tvekan i dina ögon när jag tittade in i dem. Jag kunde se att du också var rädd även om du inte sa det på samma sätt som jag gjorde. Även om du inte grät i min famn och bad till Gud för min överlevnad, så pratade du som om detta var slutet för oss. Du sa alla de saker som man inte säger i vanliga fall. Alla de små, betydelsefulla sakerna som folk glömmer att säga till sina nära och kära. Alla saker som du inte hade sagt till mig tidigare. Alla dina hemligheter sa du också. Du hade gjort mer saker än vad jag någonsin hade kunnat föresälla mig.

Varför har du inte sagt någonting innan?

Du tittade på mig utan att svara först. Du skämdes lite grann.

Jag har inte haft tillfället. Det har inte varit viktigt. Jag trodde inte att du brydde dig så mycket om vad som hände innan oss. Jag tänkte inte på det bara.

Ditt patetiska svar hängde kvar i luften då besökstiden var slut. Hur kunde du inte haft tillfälle? Alla de gånger då vi inte hade haft något att prata om, då hade kanske varit ett bra tillfälle? Då hade vi haft någonting att prata om och då hade inte det sista du sa till mig nu vart, nu går jag härifrån. Hej.

Inget hej då, ingen kram, ingen puss på min kind. Bara din kalla rygg vänd emot mig. Jag kunde se dig när du försvann bort genom korridoren. usch..

Dagen efter så var det operation. Du hade sagt att du skulle vara med mig innan. Du kom, men 45 minuter försent. Jag hann precis se ditt ansikte innan jag somnade. Kunde du inte kommit lite tidigare? De andra dagarna hade du stått utan för mitt rum en halv timme innan besökstiden började, bara för att vara säker så att du inte skulle missa en sekund med mig. Men nu, den dagen då jag behövde dig extra mycket, då glömde du bort mig och kom försent. Hur kunde du göra så?

Hej hej, är du vaken nu?

Din röst ekade i huvudet på mig. Du lät så jävla glad. Jobbigt.

Doktorn sa att det gick jätte bra. Du kommer bli bra igen. Precis som jag sa. Bra va?

Jo jätte bra. Så otroligt överlycklig jag blev. Hade blivit i alla fall. Hur kunde du komma försent? Det skulle vara bra om du hörde mina tankar. så du kunde ha svarat på mina frågor.

Jag finns här. Allt kommer bli bra nu.

Du tog min hand. Jag ville bara slå dig. Hur vågar du? Efter det du gjorde mot mig, hur fan kan du? Jag tog tillbaka min hand ifrån din. Jag vill inte känna din kalla hand mot min.

Vi åkte bort mot mitt rum där jag låg och vägrade att prata med dig. Efter 2 timmar frågade jag hur fan du kunde komma försent?

Jag... glömde och försov mig. Förlåt.

Nej, jag förlåter dig inte. Försova dig? Hur kunde du? Du har väl en väckarklocka eller hur?

Jo det är klart... det har jag ju, men... men jag kom ju hit eller hur? Det är väl bra i alla fall?

Du kunde lika gärna ha stannat hemma, men du kanske glömde det också.

Nejmen, jag kom ju betyder inte det någonting?

Jo, att du kan gå nu. Gå.

Och du gick. Och kom inte tillbaka förrens efter en vecka. Den enda anledningen att du kom tillbaka var att doktorn hade ringt dig och sagt att min andra njure hade börjat gå sönder också. Jag behövde en ny. Du och jag hade samma blodgrupp och din njure passade mig som handen i handsken. Eller kanske som njuren i organsystemet. Doktorn frågade om du ville ge en av dina till mig. Du nickade och sa visst, inga problem. Men, när doktorn berättade för dig om alla de risker som det är. Små, men de finns där ändå. Då, ville du inte längre. Då ville du inte ta risken om ditt eget liv. Men mitt kunde du tydligen riskera. Så arg jag blev när du berättade för mig hur allting låg till. Jag vill aldrig se dig igen, sa jag. Ut ur min åsyn.

Så försvann du igen. Medans släktingar och vänner kom och hälsade på så fortsatte du med ditt liv.

Doktorn räknade ut att jag hade ungefär 3 veckor kvar att leva då mina andra organ också började gå sönder.

Då bad jag honom att ringa dig. Jag vill ha dig vid min sida en gång till i mitt 3 veckor korta liv.

Den dagen då jag gick bort så satt du vid min sida och höll i min hand med tårar rinnande ner för dina kinder.

Var inte rädd, du kommer få allting bra där. Håll en plats åt mig bara till när jag kommer. Jag älskar dig.

Jag älskar dig med. Mina sista ord på planeten jorden. Nu bor jag i ett slott i en vacker rosenträdgård i ett av molnen ovanför ditt huvud. Det är jag som pussar in mjuka kind på natten och det är jag som strör månsand på dina ögon så du kan sova. Jag kommer aldrig att lämna dig.